

Agerschou (SF):

»Vil ministeren oplyse, om psykisk udviklingshæmmede med supplerende handicap, som kræver fysioterapeutisk behandling, er omfattet af reglerne om vederlagsfri fysioterapi, når disse supplerende handicap falder inden for den i øvrigt gældende afgrænsning?«

Begrundelse

Det forekommer ofte, at psykisk udviklingshæmmede tillige har et fysisk handicap, men desværre er der en tilbøjelighed til, at personer med både et psykisk og et fysisk handicap primært bedømmes på det psykiske handicap, hvorfor indsatsen over for det fysiske handicap nedprioriteres eller udelades.

Dette må beklages dybt, idet det fysiske velbefindende er af stor betydning for den psykiske situation, uanset om man har et psykisk handicap eller ej.

Ikke mindst af den grund er det vigtigt at få præciseret, at den vederlagsfri fysioterapi tilbydes alle, som falder inden for den gældende afgrænsning, uanset om de tillige måtte have et andet handicap.

Svar (10/7 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Tilbudet om vederlagsfri fysioterapi gives til personer med:

- Spastisk lammelse (cerebral parese),
- muskelsvind,
- dissemineret sclerose,
- paraplegi samt andre følger efter læsion af rygmærven (medulla spinalis),
- kronisk leddegigt (rheumatoid arthritis),
- cystisk fibrose,
- handicap efter polio, amputationer samt fysisk handicap som følge af medfødte eller arvelige lidelser såsom rygmærvsbrok (spina bifida), blødersygdom, Spielmeyer-Vogts sygdom og knogleskørhed (osteogenesis imperfecta) og
- vidtgående fysisk handicap som følge af ulykkestilfælde.

Afgrænsningen af personkredsen er fastsat i Sundhedsstyrelsens »Retningslinier for henvisning af personer med vidtgående fysisk handicap til vederlagsfri fysioterapi«, marts 1989.

Psykisk udviklingshæmmede, der samtidig har et vidtgående fysisk handicap, som kan henføres til en af de sygdomme m.v., der er nævnt i Sundhedsstyrelsens retningslinier, har

på linie med andre i de nævnte patientgrupper ret til vederlagsfri fysioterapi.

Spm. nr. S 953

Til *sundhedsministeren* (3/7 89) af:

Agerschou (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der inden for de gældende retningslinier for vederlagsfri fysioterapi til bestemte sygdomsgrupper er mulighed for at tilbyde vederlagsfri gruppetræning, hvor dette anses for tilstrækkeligt og foretrækkes af brugeren selv?«

Begrundelse

En række af de personer, som er omfattet af tilbudet om vederlagsfri fysioterapi, vil – i det mindste periodevis – kunne klare sig med gruppetræning. Dette gælder bl.a. nogle spastikere og nogle personer med gigt. Dette er af indlysende grunde langt billigere og foretrækkes ofte af den pågældende selv, fordi der heri indgår et element af socialt samvær.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt, om de personer, der kan gøre brug af denne mulighed, får en reel valgmulighed – både af hensyn til den pågældende selv og af hensyn til de offentlige udgifter.

Forudsætningen herfor er imidlertid, at begge muligheder er vederlagsfri. Det bør undgås, at man vælger et for samfundet dyrere tilbud, alene fordi det er billigere for brugeren selv, navnlig hvis brugeren selv også foretrækker at deltage i gruppetræning.

Efter det over for mig oplyste ville handicaporganisationerne selv have fremført dette billiggørelsesforslag, hvis Sundhedsministeriet i marts 1989 havde holdt sit løfte om at inddrage dem i udformningen af retningslinierne.

Svar (10/7 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Af overenskomstaftalen mellem Sygesikrings Forhandlingsudvalg og Danske Fysioterapeuter om fysioterapeutisk behandling af svært handicappede personer fremgår bl.a., at ca. ¼ af den afsatte bevilling anvendes til fysioterapeutisk behandling efter amtsrådenes og Københavns og Frederiksberg Kommuners beslutning.

I Sundhedsministeriets skrivelse af 30. marts 1989 til samtlige amtsråd og kommunalbestyrelser samt Københavns Magistrat er der ligele-